

Sygn. akt I C 943/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodnicząca: Asesor sądowy Monika Sałyga

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Ciucias

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2020 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa G. F.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki G. F. kwotę 5 938,28 (pięć tysięcy dziewięćset trzydzieści osiem 28/100) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 listopada 2017 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki G. F. kwotę 754,22 (siedemset pięćdziesiąt cztery 22/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powódki G. F. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 194,17 (sto dziewięćdziesiąt cztery 17/100) zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje pobrać od pozwanego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 48,72 (czterdzieści osiem 72/100) zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 943/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lipca 2018 roku G. F., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 9 663,65 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 listopada 2017 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że żądanie dotyczy szkody komunikacyjnej powstałej w dniu 28 czerwca 2017 roku i obejmuje koszty przywrócenia pojazdu należącego do powódki matki A. (...) do stanu poprzedniego (6 316,25 zł),

wydatki na najem pojazdu zastępczego (2 978,40 zł) oraz zwrot kosztów prywatnej ekspertyzy (369 zł). Strona powodowa dochodziła zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

/pozew k. 3-8/

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował żądania powoda co do wysokości, wskazując że w przedmiotowym pojeździe pół roku wcześniej miała miejsce szkoda obejmująca ten sam zakres uszkodzeń, która została tylko prowizorycznie naprawiona przez poszkodowanego.

/odpowiedź na pozew, k. 40-41/

Do zakończenia sprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Pozwany w piśmie z dnia 3 sierpnia 2018 r. w nawiązaniu do opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej podniósł, że w niniejszej sprawie zasadne było zastosowanie do naprawy pojazdu części zamiennych jakości (...). Zakwestionował również czas trwania najmu pojazdu zastępczego, powołując się na wydłużenie czasu trwania likwidacji szkody z przyczyn leżących po stronie poszkodowanego

/pismo, k. 77-78/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 czerwca 2017 roku doszło do kolizji, w której został uszkodzony pojazd marki A. (...), o numerze rejestracyjnym (...), należący do G. F.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

/bezsporne/

Powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi w dniu 30 czerwca 2017 roku.

/akta szkodowe na płycie CD – k. 44/

W kalkulacji naprawy pojazdu sporządzonej przez pozwanego w trakcie postępowania likwidacyjnego koszt naprawy został oszacowany na kwotę 3 015,58 zł. Przy jej sporządzaniu zastosowano stawkę 55 zł/rbg i ceny części zamiennych oryginalnych i alternatywnych. Ceny materiału lakierniczego zostały dodatkowo obniżone o 60 %, zastosowano także korektę z tytułu wzrostu wartości pojazdu po naprawie (377,52 zł).

/ kalkulacja naprawy – k. 13-16/

W dniu 18 sierpnia 2017 roku ubezpieczyciel wypłacił powodowi kwotę 3 015,58 zł tytułem odszkodowania obejmującego koszt naprawy pojazdu. Podczas likwidacji szkody ubezpieczyciel nie stwierdził, by w pojeździe były zamontowane części inne niż oryginalne.

/decyzja - k. 17, wydruk przelewu – k. 18/

W wykonanej na zlecenie powoda kalkulacji koszt naprawy przedmiotowego pojazdu został określony na kwotę 9 331,83 zł. Uwzględniono w niej użycie wyłącznie oryginalnych oraz stawkę 100 zł/rbg. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 369 zł.

/kalkulacja naprawy - k. 22-29, faktura VAT - k. 30/

Rzeczywisty koszt naprawy pojazdu z uwzględnieniem średniej stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych stosowanej w warsztatach samochodowych w regionie (...) (95 zł) wynosił 7 082,46 zł. Zakres szkody w samochodzie należącym G. F. odzwierciedla przedstawiony przez nią kosztorys. Przedmiotowy pojazd w dacie wystąpienia szkody był w dziewiątym roku eksploatacji. Celem przywrócenia pojazdu do stanu przed kolizją z zachowaniem standardów jakości i bezpieczeństwa koniecznej było użycie nowych oryginalnych części zamiennych opatrzonych logo producenta. Zastosowanie do naprawy części alternatywnych o jakości (...) nie przywróciłoby pojazdu do stanu sprzed szkody pod względem technicznym i jakościowym. Części oryginalne dają gwarancję pełnego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, ponieważ są produkowane zgodnie z wymogami oraz standardami producenta pojazdu oraz z materiałów spełniających ściśle określone wymagania techniczne.

/opinia biegłego - k. 47-71, uzupełniająca opinia biegłego – k. 83-85/

W związku ze zdarzeniem oraz utratą przez G. F. możliwości korzystania z uszkodzonego samochodu, powódka wynajęła pojazd zastępczy marki A. (...) na podstawie umowy z dnia 28 czerwca 2017 r. zawartej z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Najem trwał przez 34 dni od 28 czerwca 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku. Powódka poniosła koszty najmu pojazdu zastępczego w kwocie 5 018,40 zł

/faktura – k. 20, umowa najmu – k. 21/

Oględziny pojazdu G. F. dokonane przez ubezpieczyciela odbyły się 24 lipca 2017 roku. W tym samym dniu został również sporządzony kosztorys. Przed tym dniem ubezpieczyciel próbował kontaktować się z powódką celem ustalenia terminu oględzin pojazdu, ale próby te okazały się nieskuteczne. Ubezpieczyciel zaproponował pierwszy termin oględzin na 12 lipca 2017 roku. W tej dacie oględziny nie odbyły się z powodu braku kontaktu z poszkodowaną.

/akta szkodowe na płycie CD – k. 44, wydruk z systemu ubezpieczyciela – k. 79/

Zakres i rodzaj uszkodzeń samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu uniemożliwił jego dalsze użytkowanie w ruchu drogowym. Czas naprawy przedmiotowego pojazdu wynikający z technologii oraz czasu dodatkowego wynosił 7 dni roboczych. Do tego czasu należy doliczyć 2 dni wolne od pracy przypadające na okres naprawy. Uzasadniony czas naprawy pojazdu z uwzględnieniem procesu likwidacji szkody przez ubezpieczyciela wynosił 24 dni.

/opinia biegłego - k. 47-71, uzupełniająca opinia biegłego – k. 83-85/

Stawka za najem pojazdu zastępczego wynosiła 147,60 zł brutto i została zaakceptowana przez ubezpieczyciela.

/bezsporne/

Pismem z dnia 13 października 2017 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 9 663,65 zł w terminie 7 dni. Ubezpieczyciel ustosunkował się do treści żądania w piśmie z dnia 20 listopada 2017 roku

/wezwanie do zapłaty, k. 33-35, odpowiedź ubezpieczyciela – k. 36-37/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu należącego do powoda oraz uzasadnionego czasu naprawy legitymującego czas trwania najmu pojazdu zastępczego. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Sporządzona przez biegłego opinia po wydaniu opinii uzupełniającej i odpowiedzi biegłego na pytania zadane przez stronę pozwaną została uznana przez Sąd za wiarygodną i profesjonalną. Ostatecznie żadna ze stron nie zakwestionowała opinii w kształcie nadanym jej przez opinię uzupełniającą, także Sąd zgodził się z wnioskami biegłego w całości i przyjął je za swoje. Sąd pominął wnioski opinii w zakresie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego. Wysokość stawki nie była sporna.

Odnosząc się do rozbieżności wynikających z uzasadnionego czasu naprawy podanego przez biegłego w opinii uzupełniającej (22 dni), a czasem przyjętym przez Sąd (24 dni), należy podkreślić, że ustalenia faktyczne Sądu nie są sprzeczne z treścią opinii. Biegły oceniając uzasadniony czas naprawy jako początek przyjął datę zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi tj. 30 czerwca 2017 roku. Z kolei Sąd uznał za zasadny najem pojazdu zastępczego od 28 czerwca 2017 roku. W tym dniu doszło do szkody, na skutek której pojazd powódki został wyłączony z ruchu drogowego, a także w tej dacie powódka faktycznie rozpoczęła korzystanie z pojazdu zastępczego. Mając na względzie, że zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi nastąpiło bez zbędnej zwłoki (2 dni po zdarzeniu), korzystanie z pojazdu zastępczego również przez ten okres było usprawiedliwione i pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo było zasadne w części:

- a) obejmującej kwotę 4 066,88 zł jeśli chodzi o koszt naprawy pojazdu oraz kwotę 369 zł w zakresie prywatnej ekspertyzy;
- b) obejmującej kwotę 1 502,40 zł jeśli chodzi o koszt najmu pojazdu zastępczego.

Materialnoprawną podstawę roszczenia powoda stanowił art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Dz.U. z 2016 r. poz. 2060 t.j.).

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 4 cyt. przepisu stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z przywołanym powyżej art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Okoliczność uszkodzenia pojazdu należącego do poszkodowanego jest bezpośrednim następstwem zdarzenia objętego umową. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak trafnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

Strona powodowa wnosila o wypłacenie na swoją rzecz stosownego odszkodowania zgodnie z przedstawionym kosztorysem naprawy. Pozwany niesłusznie kwestionował zakres uszkodzeń pojazdu powołując się na wcześniejszą szkodę, która została tylko prowizorycznie naprawiona przez powódkę. Strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na tę okoliczność. Ponadto biegły z zakresu techniki samochodowej w sposób szczegółowy wymienił, które elementy wymagały naprawy bądź wymiany na skutek zdarzenia z dnia 28 czerwca 2017 roku. W tym zakresie opinia biegłego nie była kwestionowana.

Sąd podziela utrwalone już stanowisko oraz argumentację Sądu Najwyższego, zgodnie z którym powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018 r. i powołane tam orzecznictwo; także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 41/17, LEX nr 2481973).

Ponadto z opinii biegłego sądowego jednoznacznie wynikało, że tylko części oryginalne jakości O dają gwarancję pełnego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Części te są produkowane zgodnie z wymogami oraz standardami producenta pojazdu, z materiałów spełniających ściśle określone wymagania techniczne i posiadają gwarantowaną jakość. Poddawane są również rygorystycznym testom jakości oraz bezpieczeństwa. Niższa cena zamienników łączy się bowiem z gorszą jakością wykonania części i brakiem gwarancji producenta na jej bezproblemowe wykorzystanie. Części alternatywne różnią się od oryginalnych nie tylko sposobem wykonania, ale także i materiałem czy poszczególnymi właściwościami, takimi jak odporność na korozję czy wytrzymałość cieplna.

Zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej rzeczywisty i uzasadniony koszt naprawy należącego do powoda pojazdu wynosił 7 082,46 zł. Żadna ze stron nie zakwestionowała wyliczeń biegłego, także Sąd zgodził się ze sporządzoną przez niego kalkulacją. Rzeczywisty koszt naprawy pojazdu został ustalony na podstawie średnich cen części i usług wynikających z systemu (...), natomiast stawka 95 zł/rbg wynikająca z kalkulacji naprawy przedłożonej przez stronę powodową jest średnią stawką stosowaną przez warsztaty w regionie (...) w 2017 roku.

W niniejszej sprawie Sąd uznał zatem, że określona przez pozwanego kwota odszkodowania tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu nie pokryła w całości rzeczywistego kosztu naprawy. Sąd uznał za bezzasadne oparcie kosztorysu na obniżonych cenach usług i elementów. Jako, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wyniósł 7 082,46 zł, a pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda kwotę 3 015,58 zł, należna dopłata wynosi 4 066,88 zł. Powództwo podlegało zatem uwzględnieniu w części.

Sąd uznał za zasadne w całości żądanie przez powoda kwoty 369 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej wyceny naprawy pojazdu. Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/04). Jako że pozwany niezasadnie zaniżył należne poszkodowanemu odszkodowanie w oparciu o nierzetelny kosztorys, powód zmuszony był do poniesienia kosztów sporządzenia prywatnej wyceny. Bez jej uzyskania bowiem nie wiedziałby, jakiej orientacyjnie kwoty może dochodzić na drodze sądowej.

Odnosząc się do uzasadnionego czasu naprawy pojazdu powódki i łączącego się z tym kosztu najmu pojazdu zastępczego, trzeba podkreślić, że zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono. Wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione (por. uchwała Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2017 r., sygn. III CZP 20/17).

W niniejszej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego za szkodę poniesioną przez powódkę w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego nie była sporna. W toku postępowania ubezpieczyciel wypłacił część roszczenia z tego tytułu. Wobec tego nie można uznać, że korzystanie przez powódkę z pojazdu zastępczego nie było potrzebne oraz by

powódka miała możliwość korzystania z innego pojazdu. Również wysokość stawki w kwocie 147,60 zł brutto została zaakceptowana przez pozwanego i nie była przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu.

Strona powodowa domagała się odszkodowania obejmującego najem pojazdu zastępczego za 34 dni (28 czerwca – 1 sierpnia 2017 roku).

Pozwany twierdził, że oględziny pojazdu oraz kosztorys zostały sporządzone dopiero w dniu 24 lipca 2017 roku z powodu zawinionego działania powódki, która nie odpowiadała na próby kontaktu ze strony ubezpieczyciela dotyczące uzgodnienia terminu oględzin samochodu. W tym zakresie Sąd podzielił stanowisko pozwanego. Z przedłożonego przez ubezpieczyciela wydruku, którego autentyczność i wiarygodność nie została zakwestionowana wynikało, że ubezpieczyciel zaproponował pierwszy termin oględzin na 12 lipca 2017 roku. W tej dacie oględziny nie odbyły się z powodu braku kontaktu z poszkodowaną.

Jednocześnie powódka nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających, że termin oględzin wynikał z winy bądź opieszałości ubezpieczyciela.

Wobec tego Sąd przyjął, że celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki powódki na najem pojazdu zastępczego wynoszą 3 542,40 zł. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanej kwotę 2 040 zł, zatem zasądzeniu w niniejszym postępowaniu podlegała kwota 1 502,40 zł. Wysokość odszkodowania uwzględnia uzasadniony czas naprawy obejmujący czas technologiczny, czas dodatkowy, dni wolne od pracy przypadające na okres naprawy – łącznie 9 dni, a także czas likwidacji szkody. W tym zakresie Sąd uznał, że poniesione przez G. F. wydatki są usprawiedliwione od dnia 28 czerwca 2017 roku tj. dnia zdarzenia do 12 lipca 2017 r. (15 dni) – czyli pierwszego zaproponowanego przez ubezpieczyciela terminu oględzin. Trzeba przyjąć, że jeżeli oględziny odbyłyby się w tym terminie, powódka znając już stanowisko ubezpieczyciela co do stwierdzonych uszkodzeń pojazdu mogła następnego dnia rozpocząć proces naprawy pojazdu.

Posiłkując się opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej Sąd uznał, że uzasadniony czas naprawy usprawiedliwiający najem pojazdu zastępczego wynosił 24 dni. 2 dni różnicy pomiędzy wnioskami biegłego a ustaleniami Sądu zostały wyjaśnione w poprzedniej części uzasadnienia, na początku rozważań prawnych.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek za opóźnienie w zapłacie odszkodowania swoją podstawę prawną znajdowało w art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Stosownie do powołanego wyżej art. 14 ust. 1 towarzystwo ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, z pewnymi wyjątkami wynikającymi ze szczególnych okoliczności sprawy wymagających bardziej czasochłonnego wyjaśnienia.

Strona powodowa domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 20 listopada 2017 roku tj. od dnia, w którym pozwany odmówił zapłaty odszkodowania w żądanej przez powódkę wysokości. Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy oraz fakt uprzedniego wezwania do zapłaty obejmującej całą kwotę dochodzoną w pozwie, żądanie dotyczące odsetek podlegało uwzględnieniu w całości.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Żądanie strony powodowej zostało uwzględnione w 61,5 %.

Na koszty procesu powoda, w łącznej wysokości 5 056,56 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 484 zł, wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 400 zł, koszty zastępstwa procesowego adwokata w kwocie 1 800 zł (na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. 2015, poz. 1800 ze zm.) i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z kolei strona pozwana poniosła koszty związane z wynagrodzeniem biegłego w wysokości 400 zł, wynagrodzeniem pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 1 800 zł oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Biorąc pod uwagę procent, w jakim powódka wygrała sprawę oraz wysokość poniesionych przez nią kosztów, należy się jej zwrot kosztów postępowania w kwocie 754,22 zł.

Z uwagi na wydatkowanie tymczasowo przez Skarb Państwa na potrzeby niniejszej sprawy kwoty 310,16 zł Sąd, zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167, poz. 1398 ze zm.), nakazał pobrać tę kwotę na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od powódki w wysokości 194,17 zł oraz od pozwanego w wysokości 48,72 zł zgodnie z ustalonym procentowo wynikiem, w jakim każda ze stron przegrała sprawę. Sąd wyliczając powyższe kwoty uwzględnił również część zaliczki uiszczonej uprzednio przez pozwanego, która nie została wydatkowana w całości.